

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **S. G.**

skazanego z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 17 maja 2017 r.

z urzędu

kwestii wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa .../15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 4 lipca 2014 r., sygn. akt III K .../09, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

postanowił:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania sądowego.

UZASADNIENIE

Prawomocnym (niezaskarżonym) wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 22 grudnia 2011 r., sygn. akt III K .../11 S. G. został uznany za winnego popełnienia m.in. czynu zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia, tj. tego, że w nieustalonych datach, w okresie pomiędzy 1 stycznia 2001 roku do 29 września 2003 roku oraz od 7 maja 2004 roku do 10 marca 2005 roku w N., Z., a także w innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Austrii,

działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z nabywania, a następnie zbywania innym osobom środków odurzających, co stanowiło jego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, odnośnie których postępowanie prowadzone jest odrębnie, a także z ustaloną, obecnie już nie żyjącą osobą oraz z P. Z. i M. D. i z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji odurzającej typu I-N, w postaci co najmniej kilku kilogramów kokainy, nabywając ją, przygotowując do zbycia poprzez porcjowanie i zbywając, a także przekazując wielokrotnie w ilościach każdorazowo co najmniej po 100 gramów ustalonej osobie, odnośnie której postępowanie prowadzone jest odrębnie, a jeden raz 100 gramów innej ustalonej osobie w celu przewiezienia tego narkotyku z Polski do Austrii, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy przepisu art. 55 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 4 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 40 złotych każda (pkt XXIV). Kara pozbawienia wolności oraz kara grzywny objęta została karą łączną pozbawienia wolności i karą łączną grzywny, zaś wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 10 lat próby.

Natomiast później zapadłym wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 4 lipca 2014 roku, sygn. akt III K .../09, utrzymanym w mocy co do S. G. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa .../15 (pkt III), skazany został uznany winnym popełnienia m.in. czynu zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia, tj. tego, że w okresie od nieustalonej daty w drugiej połowie 2004 roku do dnia 10 marca 2005 roku w N., w miejscowości G., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez ustaloną osobę, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, wspólnie z jej członkami: [...], a także z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których postępowanie prowadzone jest odrębnie oraz z ustaloną osobą, odnośnie której postępowanie umorzono wobec jej zgonu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z

nabywania, a następnie zbywania innym osobom środków psychotropowych, stanowiącej jego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie i produkcji znacznych ilości środków psychotropowych w postaci 30 kilogramów amfetaminy, pośrednicząc w wynajęciu pomieszczeń umożliwiających produkcję amfetaminy w miejscowości G. od S. K. i płacąc wynajmującemu za ich udostępnienie, a także pośrednicząc w organizacji przyjazdów chemika, prowadzącego następnie produkcję amfetaminy wprowadzając ją następnie wspólnie z innymi członkami grupy przestępczej do obrotu na terytorium Polski, w szczególności w Z., N. oraz G. przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa o jakim mowa w art. 64 § 1 k.k., tj. zbrodni z art. 53 ust. 2 w zw. z ust. 1 i z art. 56 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 53 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 180 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 50 złotych (pkt XXX).

Pismem z dnia 17 marca 2017 r. obrońca S. G., na podstawie art. 9 § 2 k.p.k., wniósł o rozważenie możliwości wznowienia z urzędu postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa .../15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...] z 4 lipca 2014 r., sygn. akt III K ../09 (w piśmie zapewne omyłkowo wskazano, że dotyczy ono jedynie orzeczenia Sądu I instancji). W ocenie obrońcy zachodzi bowiem w tym zakresie stan rzeczy osądzonej zważywszy na treść prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 22 grudnia 2011 r., sygn. akt III K .../11, który zapadł wobec tego samego skazanego (art. 542 § 3 k.p.k.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W przedmiotowej sprawie nie aktualizuje się konieczność wznowienia postępowania z urzędu, bowiem nie zaktualizowała się przesłanka z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. (brak stanu powagi rzeczy osądzonej).

Art. 12 k.k. definiujący czyn ciągły określa, że dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. Prawomocne skazanie za czyn ciągły stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego tym skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego (zob. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007 r., z. 7-8, poz. 55). Warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej jest jednak tożsamość czynu, a nie tylko wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna, czy pomieszczenie zachowań w tożsamym przedziale czasowym.

W uchwale z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01 (OSNKW 2002, nr 1-2, poz. 2) stwierdzono, iż „Prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia”. Analogiczny pogląd wyrażono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2005 r., II KK 15/05 (LEX nr 157549), zgodnie z którym: „Jeżeli «czyn ciągły» z art. 12 k.k. przyjmiemy jako jeden czyn zabroniony, to z punktu widzenia procesu karnego będzie stanowił jednolitą całość. Podstawą odpowiedzialności za ten czyn będą wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice wyznaczą początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte z góry powziętym zamiarem. Przyjęcie tej konstrukcji «czynu ciągłego» przesądza o konieczności stosowania zasady *ne bis in idem procedatur* wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stwierdzającej, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone”.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 r., II KK 81/08 (LEX nr 578188) trafnie też wskazano, że skazanie oskarżonego za czyn ciągły popełniony w określonym czasookresie pochłania wszystkie inne, nawet później ujawnione zachowania, popełnione w tym okresie, stanowiące wykonanie powziętego zamiaru

(zob. także wyrok SN z dnia 5 stycznia 2011 r., V KK 64/10, OSNKW 2011, Nr 2, poz. 14).

Analiza czynów prawomocnie przypisanych S. G. wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 4 lipca 2014 roku, sygn. akt III K .../09, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa .../15 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 22 grudnia 2011 r., sygn. akt III K .../11 wskazuje, że nie ujawniła się przeszkoda wynikająca z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., zakazująca ponownego postępowania o inne ujawnione zachowania sprawcy, będące elementami czynu ciągłego, stanowiącego przedmiot wcześniejszego osądzenia (brak tożsamości czynów).

Przedmiotem obu przestępstw było wprowadzenie uczestniczenie w obrocie środkami narkotycznymi, jednak w przypadku czynu przypisanego w pkt. XXX wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 4 lipca 2014 roku, sygn. akt III K .../09 chodziło o amfetaminę (środek psychotropowy), zaś zachowanie polegało na pośredniczeniu w wynajmie pomieszczeń umożliwiających produkcję amfetaminy, pośredniczeniu w organizacji przyjazdów chemika, a następnie na wprowadzeniu tego środka, wraz z innymi członkami grupy przestępczej, do obrotu na terytorium Polski, w szczególności w Z., N. i G.

Z kolei przedmiotem czynu przypisanego w pkt. XXIV wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 22 grudnia 2011 r., sygn. akt III K .../11, było uczestniczenie w obrocie inną substancją, tj. kokainą, poprzez inne czynności wykonawcze, tj. ograniczone do nabywania jej, przygotowania do zbycia poprzez porcjowanie i zbywania, jak również przekazywania wielokrotnie w ilościach każdorazowo po 100g innej ustalonej osobie w celu przewiezienia tego narkotyku z Polski do Austrii, zaś miejscem jego popełnienia były – oprócz N. i Z., także inne miejscowości na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Austrii.

Ponadto oba wyżej opisane przestępstwa popełnione zostały w różnych konfiguracjach osobowych, przy czym tylko czyn obejmujący uczestniczenie w obrocie amfetaminą został popełniony „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez ustaloną osobę”.

Nie ma więc wątpliwości, że oba prawomocne skazania dotyczą różnych czynów ciągłych i nie mamy tutaj do czynienia z *idem*.

Wobec tego, skoro Sąd Apelacyjny w [...] utrzymując wyrokiem z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa ../15, w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...] z 4 lipca 2014 r., sygn. akt III K ../09, nie naruszył dyspozycji art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. nie było podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

kc